

Paragraf. Det følger af denne hele Omordning af Stoffet, at Begyndelsen af § 47 maa undergaa en lille Omredaktion og hertil sigter *Ændringsforslaget Nr. 37.*

Ændringsforslagene Nr. 39 og 40 sigte til at udtrykke bestemtere og skarper, at det kun er et Udskift til Reparation, der forelægges, i hvilket Fald det ikke kommer i Strid med vor Rets almindelige Grundsatninger, at Skifteforvalteren i Anledning af fremkomne Forestillinger kan rette Feil og Ufuldstændigheder; derhos anser Udvalget det bedst at ombytte Ordet „optages“ i første Stykke med „er modent til at optages“, da kun herved den tilsigtede Tvang til skyndsom Afgjørelse opnaas, eftersom den Skifteforvalter, der vil udhale Boets Afslutning, i modsat Fald kan unnlade formeligt at optage det.

Ændringsforslaget Nr. 41 er foranlediget ved, at Udvalget frygter for, at Skifteretten, naar Ordet „aabenbart“ bliver staaende, vil blive altfor ængstelig ved at gribe ind til Forsvar for den Umyndiges Lærv.

Ændringsforslaget Nr. 42 a gaar ikke ud paa at gjøre nogenstomhelst reel Forandring i Lovforslaget, men sigter kun til at undgaa Henvisning til et Lovbud, hvis Indhold ikke kjendes af Andre end Jurister og sætte den Retsregel, hvortil der sigtes, ind i Lovens Text.

Et Mindretal (Hasle, Kier og Ørenbøll) tror at burde fraraade den i § 53 optagne Regel, at Kreditorer i et Bo, i hvilket Udstedelsen af Proklama er unbladt, i Almindelighed skulle, naar de ikke forinden dets Slutning have anmeldt deres Krav og altsaa maa antages ikke at være komne til Kundskab om deres Skylbners Død, være henvisse til at søge deres Betaling hos hver enkelt af Arvingerne i det Forhold, hvori disse have været berettigede til at tage Lærv, hvorved ikke alene Forfølgningen af deres Ret besværliggjøres, men de tilmed ere mere udfatte for at tabe paa Fordringen, end naar Arvingerne heste solidarisk. Naar Arvingerne unnlade Proklameringen, uagtet denne er forbunden med meget ubetydelig Beføstning, forekommer det os ikke billigt, at Fordringshaverne derved, at Skiftet slutes, skulle blive stillede ringere, end de vare det, dengang Dødsfaldet indtraf, og de havde det samlede Bo at holde sig til, al den Stund det dog ikke kan siges at være det Regelmæssige, at et Bo slutes, uden at Gjalden er betalt, og at der udloddes til Arvingerne Mere, end den Afhøde har efterladt sig, nemlig Gods med Fradrag af Gjald. Vi tillade os derfor at stille *Ændringsforslaget Nr. 42 b*, og i Lighed dermed foreslaa vi under Nr. 50, at det ogsaa i Tilfælde af privat Skifte skal være Reglen, at Arvinger ere solidarisk ansvarlige for den, paa Boet bestående Gjald, hvad enten denne kræves før eller efter dets Slutning.

Ændringsforslaget Nr. 43 til § 57 har alene til Hensigt at udtrykke Tanken noget bestemtere og klarere ved at fremhæve det Nye og Uendommelige, som Kapitel 5 indeholder, nemlig at den for den længstlevende Gæstefælle lempeligere Maade at skifte paa skal finde Anvendelse ikke blot overfor den Afhødes Livsarvinger, men ogsaa overfor dennes Udarvinger; for Resten tilsigtes ingen reel Forandring.

Med Hensyn til *Ændringsforslagene Nr. 44 og 45* henvises til, hvad der ovenfor er anført i Anledning af *Ændringsforslaget Nr. 36.*

Ændringsforslaget Nr. 46 er en blot Redaktionsændring.

Med Hensyn til *Ændringsforslagene Nr. 47 og 48* bemærkes:

Udvalgets Flertal finder, under Forudsætning af, at passende Hensyn tages til de sporellønnede Retsbetjentes Lærv, hvorefter nedenfor ved *Ændringsforslaget Nr. 52*, ingen Betænelighed ved at tiltræde Lovforslagets §§ 74—79 med nogle mindre Ændringer og tror, at en saadan Forandring i den gjældende Lovgivning vil blive modtagen med Tilfredshed af Befolkningen, ikke blot paa Grund af den Lettelse i Henseende til Omkostningerne ved Skiftet, der ved den vil foraares, men ogsaa paa Grund af den Udgang til hurtigere og friere Afvikling af Boets Anliggender, som derved vil aabnes, ligesom Udvalgets Flertal finder det naturligt, at man i Overensstemmelse med den Udvikling henimod Selvstyrelse, som i det Hele gjør sig gjældende, stræber hen til at lade et privat Skifte under offentlig Kontrol træde i Stedet for det rent offentlige Skifte, hvor Saadant uden Stæde og Fare for de Umyndige kan ske. Naarlig maa Udvalgets Flertal erkjende, at det med Rette vækker Misnoie hos Befolkningen og fremtræder som en slaaende Ubillighed, at myndige Arvinger i ganske simple og uindviklede Boer skulle paabyrdes alle de Udgifter og det Ophold, som er forbundet med offentlige Skiftehold, blot fordi der er en umyndig Arving med en nok saa ringe Løb i Boet. Det kan ikke negtes at være en med Ubillighed mod de myndige Arvinger forbunden Omsorg for de Umyndige, at ikke blot de dem tilfaldende Arvemidler skulle bevares ved offentlig Foranstaltning — Noget, som ikke vedkommer Andre end dem selv —, men at den Omstændighed, at umyndige Arvinger ere tilstede, ubetinget og uden noget Hensyn til Omstændighederne i det enkelte Tilfælde, altid skal paabyrde de andre myndige Medarvinger offentlig Skifte. Udvalgets Flertal anser det derfor for meget ønskeligt, om et privat Skifte under en offentlig Kontrol kunde tilstedes i saadanne Tilfælde, hvor der efter de foreliggende Omstændigheder ikke skjønnes at være nogen Fare derved. I denne Henseende tror man, at Lovforslaget har betraadt den rette Vej.